

Du er en Gud, der skjuler dig!

Paulus udbryder i Romerbrevet: »Hvor uransagelige er ikke Guds domme, og hvor usporlige hans veje« (kap. 11,33). Og så bøjer han sig i tilbedelse.

Han kendte Gud som få – og dog bekender han, at han ikke altid forstår Guds domme eller kender hans veje. Gud var altså så guddommeligt for Paulus, at den tanken og erfaringer ikke strakte til.

Som Guds tanker og veje er himmelhøjt over vore, således er Guds person uendeligt ophøjet over vore forestillinger om ham.

Han skjuler sig

Et direkte møde med ham er umuligt; det ville tilintetgøre enhver af os, også en Paulus. Gud er som en fortærende ild; ingen kan se ham og leve.

Da han i nåde ville *åbenbare* sig til frelse for os, måtte han følgelig *skjule* sig – og det gjorde han!

Hvem kunne se Gud i det hjælpeløse barn, der lå i *Marias* arme ude i den kolde stald i *Betlehem*? Hvem kunne i denne dybe fattigdom se Himmelens kongesøn, verdens Frelser og Herre? Hvem kunne, da han voksede op i det beskedne hjem og lærte sit håndværk, fatte, at her stod Guds søn midt iblandt dem? Kød og blod kunne ikke se det og kan det den dag i dag ikke.

Da han trådte frem i sin offentlige gerning og gjorde mægtige ting for øjnene af dem, vekslede de mange bemærkninger om ham, hvem han egentlig var, men ingen kom på den tanke, at han var Guds søn. Det var skjult for viise og myndige, men hans himmelske Fader åbenbarede det for nogle af denne verdens små, deriblandt apostelen *Peter*.

Men selv han kunne ikke fastholde det, thi da Jesus førtes ud til *Golgata* som et lam, der føres til slagtebænken, da brast det for *Peter*, og han kunne ikke se eller fatte, at på det kors hang i den dybe fornedrelse hans Herre og Frelser, Guds søn.

Sandelig, du er en Gud, der skjuler dig, thi du er en Gud til frelse! Hans domme er uransagelige – hvem kommer nogen sinde til bunds i den dom, der blev eksekveret over Sønnen hin langfredag? – og hans veje er usporlige – hvem kan dog mene, at vejen til *Golgata* kan enhver forstå?

Skjult i skammen, spotten og spyttet, der flød ned over hans skæg, er al hans herlighed – gemt i dødens magtesløshed er al hans kraft – helt tilsløret af den afgrundsdybe dårskab er al hans visdom.

Skjult for at åbenbares

Men – som *Luther* siger – ved at skjule

sig skaffede han plads for troen. Når troen tændes i et menneskehjerte, da ser han straks, hvad han før var blind for: at denne korsfæstede er Herren Kristus, Guds, salvede, hans og hele verdens Frelser.

Da lyder det også til ham: »Salig er du, thi det har kød og blod ikke åbenbart dig, men min Fader fra Himmelen!«

Jesus sagde engang: »Intet er skjult uden for at åbenbares« (Mark. 4,22). Det gælder først og fremmest, hvad Gud har skjult: sig selv og sin frelse i Jesus af Nazaret – Guds hensigt med at skjule det var at *åbenbare* det!

Efter sin opstandelse forblev han og forbliver han skjult indtil sin genkomst i herlighed og magt. Kun for nogle ganske få disciple, i alt godt 500, åbenbarede han sig, men forblev ikke hos nogen af dem i sin herligheds skikkelse.

Denne fortsatte skjulthed er for at frelse mennesker, altså for at det ved troen skal åbenbares for dem, hvem han er. Dag efter dag, år ud og år ind åbenbares det for en her, en der, at Jesus af Nazaret, den usynlige, som verden ikke kender, er Befrielsen, Dødens overmand, satans besejrer, Frelseren og Forløseren, og de føjes til menigheden af de førstefødte, der tilbedende tjener ham med håb imod håb.

Han forbliver imidlertid skjult for os alle, vi skal jo lære at vandre i tro, ikke i skuen.

Menigheden

Menigheden er et kongeligt præsteskab (1. Peter 2,9) – *Guds ejendomsfolk* – af Kristus gjort til konger og præster (Åbenb. 1,6) – men det er skjult for verden – hvem kan se, at de hellige indtager så høj en stilling og har modtaget så herligt et kald?

I denne menighed bor Herren; den er et åndeligt tempel og derfor en Guds bolig – men hvem kan se det? Menigheden består jo af dem, der intet er i denne verdens øjne, de små og ringeagtede, dem uden indflydelse og magt.

Menighedens liv er skjult med Kristus i Gud (Kol. 3,3). Man kan altså sige, at Gud er skjult i sin menighed, og at menigheden er skjult i den usynlige Gud.

Men dette er Guds måde at *åbenbare* sig på for dem, der er af sandheden. Det må menigheden lægge sig på sinde. Dens opgave er ikke at gøre Kristus kendt ved hjælp af »beviser«; ethvert »bevis« ophæver jo skjultheden; menigheden skal ikke »bevise« Guds almagt eller sin egen kraft. »Beviser« fordærver troen og skaber et uholdbart forhold til Gud og hans menighed, fordi de appellerer til menneskets

egne forestillinger om, hvordan Gud er, og hvad han bør gøre, men sådanne forestillinger er altid forkerte og fører til, at Gud omgøres til en afgud.

Derfor skal menigheden heller ikke forsøge at »forklare« verden, hvordan Gud er, thi det kan ikke forklares, og verden vil altid have indvendinger imod selv den bedste forklaring. Menigheden skal derimod *åbenbare* Gud, og det gør den kun ved selv at forblive skjult med Kristus i Gud!

Jo mere menigheden er forankret i Gud, kender hans veje og tanker, des mindre vil verden kendes ved den, og des klarere åbenbarer den Kristus!

Men indlader menigheden sig med verden på verdens vilkår, risikerer den at bedrøve Helligånden, og hvad udretter den da, hvor velmente alle dens bestræbelser end er. Den har ingen våben at kæmpe med, som gør indtryk på verden, blot de nævnes, thi dens våben er *bønnen* (og hvad er det i verdens øjne?) og *Ordet* (men da det er korsets ord og ikke et politisk budskab, hvad betyder det så?) – man kan derfor også sige med en vis ret, at dens våben er skjulte i den betydning, at de i verdens øjne er betydningsløse. Men hvis menigheden tager våben i anvendelse, som også er kendte af verden, da skjuler den for Kristus og gør ham ikke kendt; hvis den derimod i troskab bliver ved med at kæmpe med de våben, der er skjult for verden, da åbenbarer den, at Kristus har sejret!

Kan man forestille sig noget mere magtesløst end just *bønnen* og *Ordet* om korset? Når så tilmed *Ordet* forkyndes i frygt og bæven, uden veltalende og overtalende argumenter, så er det vel et håbløst foretagende? Ja, i verdens bedømmelse – men netop her i denne magtesløshed og dårskab og med disse magtesløse våben åbenbares Guds kraft til frelse for enhver, der tror!

Lidelsen og nøden

Menigheden må ofte bære tunge byrder. Mange af vore trossøskende herhjemme er i trængsel og nød, og ud over jorden er menigheden mange steder forfulgt og truet på livet.

Og Gud griber ikke altid ind, men forbliver skjult. Mine tanker går, medens jeg skriver dette, til adskillige venner, hvis tilværelse synes at være en lang vandring i glansløshed, bedrøvelse og nød. Hver måned modtager jeg oplysninger om trossøskende, der er forfulgt for deres vidnesbyrds skyld.

Hvorfor alt dette, når Gud er almægtig

og er med sin menighed alle dage indtil verdens ende? Er det tugt? Ikke altid. Er der en sammenhæng imellem synd og lidelse? Ja, det er der, men ikke på en sådan måde, at den, der lider, dermed afsløres som en særlig stor synder. Tværtimod er det ofte de store syndere, det går godt her i livet, medens de retsindige må lide.

Gud skjuler altså sin almægt og sin kærlighed, så kun troen kan »se« den – og at troen »ser« den, betyder ikke altid, at den oplever den, men at den »ser« den beskrevet i Ordet og derfor holder fast ved den med håb imod håb.

Hvorfor Gud prøver nogle af sine venner så hårdt, ved jeg ikke. Der gives næppe nogen forklaring, som tilfredsstiller den prøvede sjæl. Vi må erkende, at Gud virkelig kan være skjult for os, som har lært ham at kende. Gud indpasser sig ikke i vore forestillinger om, hvordan han bør være.

Jobs bog åbenbarer noget, men ikke alt om lidelsens tunge problem. Først den dag, da Gud aftørre hver tåre, skal de sørgende og lidende sjæle få fuld klarhed over, at Gud skjulte sig for dem, fordi han var en Gud til frelse.

Paulus fik lov at se ind i den kommende herlighed, og han forsikrer os om, at den nærværende tids lidelser ikke er værd

at regne imod den herlighed, der skal åbenbares på os. Er det sådan, at de, for hvem Gud skjuler sig i prøvelsernes og glansløshedens gåder, beredes til så megen større herlighed?

Lad os i hvert fald komme de lidende i hu i vore bønner! Der er en delagtighed med Kristus i hans opstandelseskraft og en delagtighed med ham i hans lidelser, som i nogen grad har frivillighedens karakter, og som vi i lønkammeret kan erfare lidt af.

Verdens nød

Den kan jeg ikke beskrive, jeg kan slet ikke rumme den, undertiden er det, som om den knap nok gør indtryk på mig, thi den er mig for forfærdelig.

I min tid har *Stalin* udryddet millioner af mennesker, *Hitler* ligeledes; jeg er født under den første verdenskrig og var ung under den anden; *Cambodia*, *Vietnam*, *Afghanistan*, *Iran* og *Irak*, terror og vold, hungersnød, naturkatastrofer, jordskælv, o.s.v., o.s.v. – hver dag, hver time sit mål af ulykke og sorg og skrig – og dog er Gud almægtig og elsker sin skabning.

Mange forarges – det strider jo imod de simpleste begreber om kærlighed og almægt, at der ser sådan ud på jorden, som der gør!

Forargelsen danner grænseområdet til troen, og der føres mange grænsestridigheder imellem forargelsen og troen. Nogle få, en liden flok, forarges ikke, men er tilidsfulde i troen på Kristus, uden at de formår at gøre rede for, hvorfor Gud ikke griber reddende ind i al verdens nød, når han har magt dertil.

De har lært Gud at kende som den, der skjuler sig, fordi han vil frelse, og de har også lært at tie og forblive tavse, thi at tale om det, der er os for stort – og det er tilværelsens gåder – er usømmeligt. I deres tavshed skjuler de en visdom, som de har fået fra Gud. Dybt inde i deres hjerte ved de, at

Gud ene tiden deler,
han sårer, og han heler,
han leder småt og stort.
Han intet ondt bestemte
og intet godt forglemte;
alt, hvad han gør, er herligt gjort.

Men det kan de ikke buse ud med eller bralre op med, det er jo en hemmelighed, skjult for de viise og mægtige, skjult for denne verden, men skjult for en dag at åbenbares i hele sin overvældende virkelighed.

Den dag bier vi på med længsel.

Om at gøre Guds vilje

Vor Herre Jesus sagde engang, at den, som gør Guds vilje, er hans broder og søster og moder (Mark. 3,35). Man kan ikke høre dette uden at spørge: »Gør jeg Guds vilje? Hvad er det, at gøre Guds vilje?« Thi gør vi ikke hans vilje, da er vi i følge Herrens ord slet ikke i familie med ham; det er nok så alvorligt.

Faste?

Da Jesus sagde, at den, som gør Guds vilje, er i familie med ham, pegede han på en lille skare disciple, der sad omkring ham, og sagde: »Se, her er min moder og mine brødre!« Her var altså den flok, der gjorde Guds vilje og følgelig var hans familie. Derfor må vi undersøge, hvad det var, de gjorde, for de gjorde jo Guds vilje.

Fastede de? Nej, det gjorde de ikke. Det var altså ikke det, der udmærkede dem. Folk spurgte undrende Herren: »Hvorfor faster dine disciple ikke?« (Mark. 2,18) – faste anses jo almindeligvis for et udtryk for Guds frygt og helhjertethed. Herrens svar er overraskende; han siger nemlig: »Kan brudesvendene faste, medens brudgommen er hos dem?« Svaret er indlysende: »Nej, det kan de naturligvis ikke!« Faste er i følge Herrens ord ikke så

meget et spørgsmål om, hvad man skal, som hvad man føler trang til. Når der er et behov for faste, kan man ikke andet end faste; men hvor der ikke er noget behov, kan man ikke, og det er ingen fortjeneste, at man alligevel gør det.

At gøre Guds gerning er altså ikke noget fortjenstfuldt, noget i retning af ved en indsats som f. eks. faste at vinde Guds behag. Vi kan aldrig gøre os fortjente til at komme i familie med Herren Jesus, end ikke ved det største offer fra vor side.

Holde loven?

Holdt den lille skare, som Jesus regnede for sin familie, da loven? Det må da være at gøre Guds gerning.

Man anklagede dem for at overtræde sabbatsbudet, fordi de gik igennem en kornmark på sabbaten og gned nogle aks i hænderne for at få noget at spise (Mark. 2,23-28). Man anklagede dem også for at spise med uvaskede hænder. Og hvis de havde lyttet til Herrens ord i bjergprædiken, hvor han skærper loven, fordi han lærer os dens inderste væsen, da var der ikke en af dem, der på vort spørgsmål, om hvordan de kom i familie med Herren, ville have svaret: »Fordi vi holdt loven«.

Og dog siger Herren om dem, at de gjorde Guds vilje.

Hvad mener han?

De var kommet til ham

Det er det første, vi ved, de havde gjort. Der står om Herren, at han kaldte dem til sig, han selv ønskede at have med, og *de kom til ham* (Mark. 3,13). Her begyndte det – og det gentog sig atter og atter – *de kom til ham* – *kom*, som de var – *kom* i al deres intethed – og livet igennem *kom* de atter og atter til ham – *kom* i deres nød – *kom* med deres sorger – *kom* med deres glæder – *kom* og åbnede, ja udøste deres hjerter for ham.

Det er at gøre Guds vilje, men det er der intet fortjenstfuldt ved. Gang på gang lyder det gennem Skriften: »*Kom!*«

»*Kom* hid til mig, alle som arbejder og er besværede, og jeg vil give jer hvile!«

»*Kom* til ham, den levende sten, der vel er vraget af mennesker, men udvalgt og kostelig i Guds øjne!«

»Alt, hvad Faderen giver mig, skal *komme* til mig, og den, som *kommer* til mig, vil jeg aldrig støde bort.«

Ikke underligt, at en af de kendteste sange lyder således: »*Kom*, som du er, til

din Frelser!»

»Kom, I, som ikke har penge!« siger allerede *Esajas*, og dette gamle ord har draget mange hen til livets kilde hos den Herre Jesus.

Måske skulle du nu, medens du læser disse enkle ord, komme til din Herre og Frelser og udøse dit hjerte for ham; det trænger vi alle til atter og atter i livet.

De var hos ham

Men hvad gjorde de, som i følge Jesu ord gjorde Guds vilje? *De sad rundt om ham!* Det var alt! Alligevel sagde Herren om dem, at de var hans familie, og at de gjorde Guds vilje!

De var kommet til ham, og de blev hos ham. Om de tolv apostle står der, at han indsatte tolv til at være hos ham (Mark. 3,14). Det var hovedsagen, og det er det den dag i dag. Uden ham kan ingen af os gøre noget for ham; uden ham kan ingen af os gøre Guds vilje. Det afgørende m.h.t. at gøre Guds vilje er vort hjerteforhold til Herren Jesus.

Marta mente, hun gjorde meget for Jesus, og at *Maria* ikke gjorde noget. Det forholdt sig lige omvendt. Den, der bliver hos ham, i ham, bærer megen frugt.

At gøre Guds vilje er ikke det samme som at gøre noget for Gud. Der gøres meget for Gud, men kun de, der bliver i Kristus, gør Guds vilje. De, der fastede, og de, der holdt sabbaten, mente, at de

gjorde Guds vilje, men det gjorde de ikke. De, der sad omkring Herren, lyttede til ham og lod sig fylde af hans ord, der er Ånd og er liv, gjorde Guds vilje uden at være sig det bevidst.

Men hvad udrettede de egentlig? Det er ikke svært at svare på. De udretter noget den dag i dag! De taler til os uden at sige noget! De virker uden at sætte en mængde ting i gang!

Hvordan kan man dog spørge om, hvad de, der lever Herren nær, udretter? Man skulle snarere spørge om, hvad alle de, der ikke lever Herren nær, men alligevel har så travlt med at gøre noget for ham, udretter med al deres hektiske aktivitet.

De, der bliver i samfundet med Herren, præges af ham; den, som holder sig til Herren, er jo een Ånd med ham. Derfor gør han Guds vilje, thi alt, hvad han gør i ord eller gerning, gør han til Guds ære ved Kristi Ånd.

De er ikke under loven, så man kan ikke sige, at de holder loven. Men loven er indskrevet i deres hjerter, så man kan med *Paulus* sige, at den opfyldes i dem.

I øvrigt lytter de så opmærksomt til Herrens tale, at de i stedet for betegnelsen *loven* hellere anvender hans ord: *mine bud* – de er ikke svære for den, der lever i Jesu nærhed og ved sig elsket af ham – og disse bud er kun to: vi skal tro på ham, og vi skal elske vor næste. Dermed er hele

loven opfyldt – men som sagt ikke *af* os, derimod *i* os!

Gerningerne

Jeg kan høre det irriterede sind komme med denne indvending: de blev da ikke altid siddende omkring Jesus!

Nej, men deres opgave bestod i aldrig at komme ud af samfundet – hjertets fortlørlige samfund – med ham!

Det altafgørende i vort liv er vort personlige forhold til Herren. Hvis det »er i orden«, kommer alt andet også »i orden« – men er det ikke »i orden«, er intet andet »i orden«. Bevarer vi os selv i Guds kærlighed, i et ubrudt samfund med Herren, da leder han os i de gerninger, han har lagt til rette for os, og da gør vi Guds vilje.

Hvis *Marta* også havde sat sig ved Herrens fødder og lyttet til hans ord, da havde Herren, når han havde talt ud med dem, sagt: »Nu går vi alle tre ud i køkkenet og gør arbejdet sammen.« Da havde de gjort Guds vilje.

Den tanke, at vi skal finde på at gøre noget for Gud, kan kun opstå, når man er på afstand af ham og ikke rigtig kender ham. Den, der kender ham, længes efter at kende ham endnu bedre; han bliver derfor hos ham i de gerninger, Herren leder ham i. Sådan er Herrens familie, sådan er de, der gør Guds vilje.

Hvad er åndelighed?

I oktober stod der her i bladet en artikel under samme overskrift. Den handlede om forskellen mellem *åndelig* og *uåndelig åndelighed*. Emnet er imidlertid også aktuelt i 1986; derfor atter nogle ord derom.

I denne artikel vil vi rette søgelyset imod de midler, der tages i anvendelse i arbejdet for at fremme Herrens sag, thi de kan hjælpe os til at se, om det drejer sig om et virkeligt åndeligt arbejde eller ej.

Herren

Ethvert bibelsk emne belyses bedst af Herren selv. Derfor vil vi nu lade ham lære os, hvilke midler den åndelige åndelighed (thi den udtrykker han jo til fulde) anvender for at nå målet.

Vi ser da, at de midler, han anvendte, i eet og alt svarede til Guds *væsen*, som er hellighed.

De svarede tillige til Guds *tanker*, der er uendeligt højt over vore.

Aldrig søgte han at opnå noget ved at tage et middel i anvendelse, der ikke var gennemtrængt af hellighed – og aldrig søgte han at komme mennesker i møde

ved at gå ind på deres forslag, hvis de stred imod Guds tanker.

Nu er hellighed såvel som Guds tanker aldrig noget, der skaffer popularitet i denne verden. Den, der lader sig lede heraf, må regne med at blive forkastet og vraget. Sådan gik det også Herren. Det tyndede mere og mere ud i skaren omkring ham, alt som de så, at han ikke fulgte deres tanker og forestillinger.

Der opstod adskillige kriser i Herrens liv netop som følge af, at han ikke tog de midler i anvendelse, som menneskene kunne forstå. Han lod sig ikke hylde til konge, da folket var begejstret for ham, men stødte dem snarere fra sig. Han søgte ikke at dæmpe den voksende modstand ved at fire lidt på sandheden eller smigre en smule med overdreven venlighed – han havde ikke travlt med at fare rundt til folk for geskæftigt at forklare sine synspunkter og vinde tilhængere for sin sag – han brugte ikke sin magt, men lod sig binde som et lam, der føres hen at slagtes – på korset kunne enhver se, at han havde været en tåbe, der havde udgivet sig for at

være Guds søn! Havde han endda steget ned af korset, da havde de accepteret ham – et sådant middel havde de kunnet forstå!

Således nåede Herren målet – altså ved ikke at anvende et eneste middel, denne verden kunne forstå, men ved at forblive lydig (det er at forblive hellig) og følge Guds tanker (der er himmelhøjt over menneskenes, fordi de samler sig om korset) helt til vejs ende.

Havde han taget noget andet middel i anvendelse, da havde han aldrig fuldbyrdet Guds gerning. Så afgørende vigtigt er det, hvilke midler og metoder der bruges i Guds riges tjeneste!

Midlerne

Derfor vil vi belyse midlerne og metoderne, thi de afslører måske bedre end alt andet, om der er tale om en åndelig åndelighed eller en uåndelig åndelighed.

Her i verden sætter man sig et mål, og så tager man de midler i anvendelse, som fører til målet. Der skal f. eks. skaffes en million kr. Det er målet. Og dem skaffer man. Når målet er nået, er alt derfor godt.

Blot pengene er kommet ind, betyder det ikke så meget, *hvordan* de er kommet ind.

Eller man vil bygge en stor bygning. Det er målet. Og når bygningen er rejst, er alt vidunderligt, thi nu er målet jo nået; så er alt godt. *Hvordan* målet er nået, bekymrer man sig ikke om, thi bygningen står der jo og taler for sig selv.

Eller man sætter sig som mål, at der skal komme mange, mange mennesker – og se, de kommer strømmende! Så er målet nået, og man jubler, men bekymrer sig ikke om, *hvordan* man fik dem til at komme.

Målet er det altafgørende, midlerne er af underordnet betydning. Sådan tænker alle mennesker, i hvert fald når de befinder sig i en alvorlig krise. Blot de kommer ud af krisen, er alt godt – *hvordan* de kommer ud af den, ja det kan da være lige meget. (Kan du forestille dig Herren tænke og handle således i Getsemane eller på Golgata?)

I den sande åndelighed er det præcis omvendt. Der er *midlerne* det altafgørende. Det forholder sig nemlig således, at blot du tager imod det middel, Herren viser dig, har du dermed sejret, men afviser du hans middel (der ofte er dårskab i verdens øjne), har du dermed lidt nederlag.

At sejre i Guds bedømmelse er imidlertid ikke ensbetydende med at sejre i udvortes betydning. Man kan sejre i det ydre på bekostning af sejr i det indre. Herrens sejr på korset lignede alt andet end en sejr.

Det er her, den åndelige åndelighed er lysvågen og opmærksom på, at ligesom man kan vinde sejr i det ydre på bekostning af den egentlige sejr, således kan man opnå fremgang i det ydre, medens der i virkeligheden er tale om åndelig tilbagegang.

Det afgørende er altså ikke at opnå et bestemt resultat, men *hvorledes* man opnår det (hvis man altså overhovedet skal nå det). Sagt på en anden måde: den, der opnår et resultat ved hjælp af andre midler end dem, der svarer til Herrens hellighed og tanker, står i fare for at bedrage både sig selv og andre. Han kan nemlig pege på resultatet og ved hjælp af det »bevise«, at Herren har velsignet ham, og det kan han få sig selv og andre til at tro. Han er blind for, at han ved at anvende midler, der bedrøver den fintmærkende Helligånd, er

kommet på afstand af Herren. Der er altså skabt fremgang i *det ydre* på bekostning af livet med Herren.

Det medfører en anden tragisk ting, nemlig at der skabes et helt forkert indtryk af Herren. Vel nævnes hans navn Jesus hele tiden, og vel tiljubles man ham for det herlige resultat, men da resultatet er opnået ved midler, der er ham fremmede, bliver det efterhånden den anden Jesus, en anden ånd og et anderledes evangelium, der gør indtryk på folk, således at Herren Jesus fortrænges og bliver glemt.

Havde vi altid Herren for øje, og lagde vi os på sinde, at han sejrede ved at gå den smalle vej til ende, da ville det hjælpe os til bedre at forstå, at vi som hans efterfølgere ikke kan vinde nogen som helst sejr i åndelig betydning ved hjælp af kødelige eller verdslige midler. Kun ved at følge ham er vi på sejrens vej, men det ser ikke altid ud som sejr.

Den åndelige åndelighed er korsmærket, den uåndelige åndelighed har succes! Men succes'en er dyrekøbt, thi den opnås ved midler, der er helt fremmede for Herren Jesus; derfor fører succes'en til, at de, der arbejder for den, såvel som de, der lader sig indfange af den, bliver mere og mere fremmede for livet med Herren, uden at de selv mærker det. De mener tværtimod, at deres succes er et bevis på, at de kender ham særlig godt.

Det er altså farligt at lade ethvert middel i Herrens tjeneste være lige godt. Guds Ånd godkender ikke en metode, blot fordi den er moderne eller »effektiv«. Det velmente er ikke det samme som det, der er givet af Ånden. *David* ville bringe arken op til Jerusalem og satte den derfor på en vogn; det var praktisk, og det var effektivt – men det førte til en katastrofe – Gud standsede hele det velmente foretagende brat. Først da *David* lod levitterne bære arken, hvilket var besværligere end at sætte den på en vogn, lykkedes hans gode forsæt, thi nu blev det udført på Guds måde.

Guds mål kan kun nås på Guds måde, sagde *Hudson Taylor*; og det bør vi sige *amen* til.

Fremgang

Hvad er fremgang i Åndens verden? Er det ikke at udrette noget stort? Jo, men

hvad er noget »stort«?

Vi er enige om, at Herren udrettede noget stort – men så det stort ud, da han vandrede henede? Skaren omkring ham blev mindre og mindre – hans popularitet forsvandt helt – til sidst hang han som en forbrøder på et kors.

Tror du, der var en eneste i hans samtid, der samtykkede i at han gik den vej? Han blev ikke applauderet, ingen forstod ham, thi han afviste ethvert middel, som stred imod Faderens hellige vilje. Han var uforståelig for samtiden – men havde han gjort sig mere forståelig ved f. eks. at stige ned fra korset, hvad da? Ja, da havde de tiljuble ham, hyldet ham, og skarerne var atter flokkedes om ham i større tal end nogen sinde – han havde altså opnået »fremgang« dermed, og ikke een ville have forstået, at det var en katastrofal tilbagegang.

Kunne du forestille dig Herren gøre reklame for sin sag? Kunne du forestille dig ham snakkesalig, geskæftig, fuld af »gode ideer« for at »trænge igennem«, som det hedder, eller for at »få kontakt« med folk?

Nej, du kan ikke forestille dig din Frelser og Herre gribe til noget middel, der fik ham til at ligne denne verdens børn; han var så sikker på sig selv og sin sag, at han ikke bekymrede sig det mindste om, hvorvidt den skulle sejre eller ej, thi han bekymrede sig kun om een eneste ting: *altid at blive i Gud*. Hvis hans Gudsforhold blev bevaret i sejr, d.v.s. i lydighed, da sejrede hans sag også, hvad enten det så ud som sejr eller nederlag. Det så i øvrigt mest ud som nederlag og katastrofe, og det gør det den dag i dag.

Men hvis hans Gudsforhold led skade, da ville alt være tabt, også om det i verdens øjne så ud som sejr.

Man kan aldrig nå noget mål, Gud kendes ved, hvis ens Gudsforhold lider skade eller går i stå – og det gør det, hvis vi – fordi vi koncentrerer os for meget om at udrette noget og for lidt om vores forhold til Gud – tager midler og metoder i anvendelse, som – hvis vi havde været stille for Gud og biet på hans råd – vi da havde forstået ikke sømmede sig for Herrens hellige og hans hellige sag.